

Fem fra en ærtebælg

Der var fem ærter i en ærtebælg, de var grønne, og bælggen var grøn, og så troede de at hele verden var grøn, og det var aldeles rigtigt! Bælggen voksede, og ærterne voksede. De indrettede sig efter huslejligheden, lige i rad sad de. Solen skinnede udenfor og varmede bælggen op, regnen gjorde den klar. Der var lunt og godt, lyst om dagen og mørkt om natten, således som det skulle være, og ærterne blev større og altid mere tænkende som de der sad, for noget måtte de jo bestille.

»Skal jeg altid blive siddende her?« sagde de, »bare jeg ikke bliver hård af at sidde så længe. Er det ikke for mig ligesom om der er noget udenfor? Jeg har en fornemmelse af det!«

Og uger gik. Ærterne blev gule, og bælggen blev gul: »Hele verden bliver gull!« sagde de, og det havde de lov til at sige.

Så fornemmede de et rusk i bælggen, den blev revet af, den kom i menneskehænder og ned i en trøjelomme med flere fyldte ærtebælge. – »Nu vil der snart blive lukket op!« sagde de, og det ventede de på.

»Nu gad jeg vide hvem af os der driver det videst!« sagde den mindste ært. »Ja, nu vil det snart give sig.«

»Ske hvad der må!« sagde den største.

»Krask!« der revnede bælggen, og alle fem ærter trillede ud i det klare solskin. De lå i en barnehånd, en lille dreng holdt på dem og sagde at det var ordentlige ærter for hans hyldebøsse, og straks kom den ene ært i bøssen og blev skudt væk.

»Nu flyver jeg ud i den vide verden! Tag mig om du kan!« og så var den borte.

»Jeg,« sagde den anden, »flyver lige ind i solen, det er en rigtig ærtebælg og meget passende for mig!«

Væk var den.

»Jeg sover hvor jeg kommer,« sagde de to andre, »men vi triller nok fremad!« og så trillede de først på gulvet før de kom i hyldebøssen, men de kom der. »Vi bringer det videst!«

»Ske hvad der må!« sagde den sidste og blev skudt i vejret, og den fløj op mod det gamle bræt under tagkammervinduet, lige ind i en revne hvor der var mos og blød jord fløj den. Og mosset lukkede sig om den, der lå den gemt, men ikke glemt af Vorherre.

»Ske hvad der må!« sagde den.

Inde på det lille tagkammer boede en fattig kone, der om dagen gik ud at pudse kakkelovne, ja, save brænde og gøre svært arbejde, for kræfter havde hun, og flittig var hun, men lige fattig blev hun. Og hjemme på det lille kammer lå hendes halvvoxne eneste datter, der var så fin og spinkel. Et helt år havde hun ligget til sengs og syntes hverken at kunne leve eller dø.

»Hun går til sin lille søster!« sagde konen. »Jeg havde de to børn, det var svært nok for mig at sørge for de to, men så delte Vorherre med mig og tog den ene til sig. Nu ville jeg nok beholde den anden jeg har tilbage, men han vil nok ikke have dem skilt ad, og hun går op til sin lille søster!«

Men den syge pige blev. Hun lå tålmodig og stille den lange dag mens moren var ude at fortjene noget.

Det var forårstid, og tidlig en morgenstund, just som moren ville gå til sit arbejde, skinnede solen så smukt ind ad det lille vindue hen ad gulvet, og den syge pige så hen mod den nederste glasrude.

»Hvad er dog det grønne der pipper frem ved ruden? Det rører sig i vinden!«

Og moren gik hen til vinduet og åbnede det på klem. »Ih!« sagde hun, »det er såmænd en lille ært der er skudt frem med sine grønne blade. Hvor er den kommet her ud i sprækken? Der har du en lille have at se på!«

Og den syges seng blev flyttet nærmere vinduet hvor hun kunne se den spirende ært, og moren gik til sit arbejde.

»Mor, jeg tror jeg kommer mig!« sagde om aftenen den lille pige. »Solen har i dag skinnet så varmt ind til mig. Den lille ært trives så godt! Og jeg vil også nok trives og komme op og ud i solskinet!«

»Gid det var så vel!« sagde moren, men hun troede ikke at det skete. Dog, den grønne spire som havde givet barnet glade livstanker, satte hun en lille pind ved for at den ej skulle knækkes af vinden. Hun bandt et sejl garnsbånd fast til brættet og til det øverste af vindueskarmen for at ærteranken kunne have noget at hælde sig til og sno sig om når den løb op, og det gjorde den; man kunne for hver dag se at den tog til.

»Nej, den sætter jo blomst!« sagde konen en morgen, og nu fik også hun det håb og den tro at den lille syge pige kom sig. Det randt hende i sinde at i den sidste tid havde barnet talt livligere, de sidste morgener havde det selv rejst sig op i sengen og siddet der og set med strålende øjne på sin lille ærtehave af én eneste ært. Ugen efter var den syge første gang oppe i over en time. Lyksalig sad hun i det varme solskin. Vinduet var åbnet, og udenfor stod der fuldt udsprunget en hvidrød ærteblomst. Den lille pige bøjede sit hoved ned og kyssede ganske sagte de fine blade. Det var ligesom en festdag den dag.

»Vorherre har selv plantet den og ladet den trives for at give håb og glæde til dig, mit velsignede barn, og til mig med!« sagde den glade mor og smilede til blomsten som til en god engel fra Gud.

Men nu de andre ærter! – Ja, den som fløj ud i den vide verden: »Tag mig om du kan!« faldt i tagrenden og kom i duekro, og der lå den som Jonas i hvalfisken. De to dovne drev det lige så vidt, de blev også ædt af duerne, og det er at gøre solid nytte. Men den fjerde, som ville op i solen – den faldt i rendestenen og lå uger og dage der i det sure vand hvor den rigtigt bovnede.

»Jeg bliver så dejlig tyk!« sagde ærten. »Jeg revner af det, og videre tror jeg ingen ært kan drive det, eller har drevet det. Jeg er den mærkeligste af de fem fra ærtebælgen!«

Og rendestenen gav den medhold.

Men den unge pige ved tagvinduet stod med lysende øjne, med sundhedsskær på kinderne, og hun foldede sine fine hænder over ærteblomsten og takkede Vorherre for den.

»Jeg holder på min ært!« sagde rendestenen!